
DR. KOVÁTS J. ISTVÁN
teológiai tanár

Evangelizációs
beszédsorozatok

I-III. rész

**Kiadja: Kováts J. István gyermeke:
Kováts Zsuzsanna (Szenci Gyözőné)
Szerkesztette: unokája Dr. Szenci Ottó
Előszót: dédunokája Szenci Ágnes írta
Köszönet illeti Dr. Cziferszky Istvánné és Dr. Tóth Katalint a
kézirat előkészítésében nyújtott segítségükért.**

TARTALOMJEGYZÉK

ELŐSZÓ	5
BEVEZETÉS	7
I. TUDOM A TE DOLGAIDAT	16
1. „Sem hideg..., sem hév”	17
2. A vakká tevő gazdagság	20
3. „Végy tőlem tűzben megpróbált aranyat”	24
4. „Végy tőlem ... fehér ruhákat”	28
5. „Szemgyógyító írrel kend meg a szemeidet, hogy láss”	31
6. „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem”	35
7. „Imé, az ajtó előtt állok és zörgetek...”	38
8. „Aki győz...”	42
II. „... ÚGY SZERETTE...”	45
1. A Krisztushoz jövő Nikodémus	46
2. Az ujjászületés titka	49
3. Krisztus a kijelentés örök forrása	53
4. Krisztus a fölemelt ércbíró	57
5. Istennek Krisztusban megjelent szeretete	60
6. Krisztusban való hitünk jutalma – az örök élet	64
7. Krisztus nem kárhóztatni akarja a világot	67
8. Ne a sötétséget: a világosságot szeressük	71

III. TERMÉKETLEN FÜGEFÁBÓL – TERMŐVÉ	75
1. Terméketlen fügefa vagyok-e?	76
2. Istenem nem gyönyörködik a hitetlen halálában	79
3. „Jöjjetek énhozzám mindnyájan...”	83
4. A test és a lélek harca	87
5. Mit kérjünk Istentől?	90
6. Krisztus azért jött a világra, hogy megtartsa a bűnösöket	94
7. Mi a keresztről való beszéd számokra?	98
8. „A kilenc pedig hol van?”	101
9. Csak kereszttel vállunkon követhetjük Krisztust	105

ELŐSZÓ

„Köszönöm Uram, hogy megtanítottál, HOGY a Benned és Egyszülött Fiadban való hiten kívül minden hiábavalósággá vált hosszúra nyúlt életemnek oly sok küzdelme közepette. Megtanítottál arra, hogy ne akarjak más semmit, csak amit te akarsz, ne akarjak már futni, csak várjalak Téged, és hitem karjaival fogódtam könyörülő szeretetedbe.”

Kováts J. István egyik imádságából idéztem e néhány sort, mert úgy éreztem életének, munkájának valóban az itt megfogalmazott hit adott értelmet, és csak a teljesség igénye nélkül szólhatok arról, mivel is foglalkozott életében, melyben első helyen mindig az Isten szolgálata állt.

Nagy tudását hosszú tanulmányvevei alatt halmozta fel, hisz tanulmányutakon járt, tanult Edinburghban és Bécsben is. Diákéveit később sem feledte, teológiai tanárként órákat adott, tanította a fiatalokat.

Amikor Róla beszélünk, szólnunk kell politikai pályafutásáról is, nem feledve azt, hogy számára az ezen a területen folytatott munka is Isten szolgálatát jelentette. Volt a protestáns ügyek kormánybiztosa, nemzetgyűlési képviselő, miniszterelnökségi államtitkár, majd a Vallási és Közoktatási Minisztériumban államtitkár is, de mindez idő alatt csak azon fáradozott, hogy előrébb mozdítsa az egyházak párbeszédét, s közben a protestáns felekezetek ügyét. Szívén viselte az ökumené gondolatát, s mind a külföldi konferenciákon való részvétel, mind a belföldi igehirdető szolgálatok ezt a célt szolgálták.

Az egyházi ébredés lehetőségét látta ifjúsági egyesületek, nőszövetségek felállításában, s talán ezért is támogatta a Soli Deo Gloria református diákszövetséget, melynek később a védnöke is lett.

Fontos szerepet vállalt az egyházi sajtó fejlesztésében, úgy érezte ez lehetne az ő második szószéke, ahonnan még tágabb körben hirdetheti Isten igéjét. Nagy álma volt egy református nyomda és lapkiadó vállalat létrehozása, napilap kiadása, azonban terve a végső megvalósításig nem jutott el. Talán ezért

sem kaphattak evangelizációi, igehirdetési olyan nyilvánosságot, melyre igény és szükség lett volna. Ezt az űrt próbálja, ha nem is pótolni, de talán enyhíteni a következő evangelizáló beszédsorozatok, melynek olvasásához talán támpontot nyújt e néhány sor az írótól.

Végezetül hadd idézzem ismét néhány sorát:

„Könyörgök, hogy egyikünk se kövessen mást, mint szent Fiadat, Ki drága vérért adta mindnyájunkért... Adj nekünk új szívet, hogy a reménységben örvendezők, a háborúságban túrók, a szeretetben állhatatosak legyünk és minden teremtményed ajkán felzendüljön a zsoltáros szava: Várja az Urat, várja az én lelkem és bízom az Ő ígérésében”.

Budapest, 1994. április 5.

Dédunokája

BEVEZETÉS

Az evangelizáció és hatásának titka felől széles körökben többé-kevésbé téves elgondolások mutatkoznak. Ezért szükségét érzem, hogy szóljak mindenekeelőtt arról, hogy mi az evangelizáció? Azután arról, hogyan evangelizáljunk? Arról is szeretnék szólni, hogy evangelizáló szolgálataimmal kapcsolatban mik a maradandóbb emlékeim? Végül arról szeretnék röviden megemlékezni, milyen kimagaslóbb események észlelhetők világszerte ma is az elég nagy arányokban folyó evangelizáló szolgáltatásokkal kapcsolatban?

Evangelizáló-sorozataim olvasóihoz is lesz néhány szavam.

Mi is az evangelizáció? Ennek lényege felől elég sokan kisebb-nagyobb tévedésekben vannak. Sokan azt gondolják, hogy az evangelizáció az igehirdetések valami egészen különleges módja. Ez tévedés: az evangelizáció sem más, mint igehirdetés, bár a szokásos igehirdetésből némileg eltérő formájú. A tévedés kitűnik abból is, hogy az evangelizációban éppúgy, mint általában a igehirdetésben az ige, az evangélium, a Szentírásban megörökített, isteni örömmüzenet az, ami végzi a munkát, nem az evangelizátor vagy az igehirdető. Ők csak eszközök Isten Szentlelkének kezében. Ha nem így volna, minden emberi próbálkozás hiábavaló erőlködésnek bizonyulna. A világszerte ismert evangelizátor, Moody, egyik tengeri útján találkozott egy kissé illuminált állapotban levő emberrel. Amikor az észrevette, hogy vele áll szemben, kissé elröstellte magát és azt mondta: „Pedig engem a lelkész úr térített meg. Elég baj, barátom, válaszolta Moody, hogy csak én térítettem meg, nem Isten Szentlelke. Ha az térítette volna meg, most nem állna előttem ilyen állapotban...” Valóban, annál áldottabb valakinek akár evangelizáló, akár igehirdetői szolgálata, mennél jobban átérzi, hogy csak alázatos eszköz Isten kezében. Az igazi evangelizátor, az igazi igehirdető olyan, mint az acél hárfa, melynek húrjain a szél, az égi szél mennyei melódiákat rezegtet.

Ha teljes mértékben igaz is, hogy az evangelizáció nem más, mint igehirdetés, mégis észrevehetőek abban bizonyos különleges vonások, amelyek némi eltérést mutatnak a szokásos igehirdetéssel szemben. Azzal érzékeltethetjük ezt talán a legvilágosabban, ha az evangelizációt a záporosóhoz, avagy a pergőtűzhez hasonlítjuk. A csendes eső ugyanazt a munkát végzi, mint a záporosó, mégis különbség van aközt, ahogy a szomjúhozó föld egyfelől a csendes esőt, másfelől a záporosót fogadja. A puskából magányosan kilőtt golyó leterítheti a menekülő vadat, ámde távolról sem olyan biztosan és olyan gyorsan, mint a vadászok puskájának pergőtüze. Ez elől hiába próbál menekülni a vad: előbb-utóbb leterítheti valamelyik golyó. A súlyosan megterhelt és az ige hatalma elől többször menekülni vágyó lélek sem tud sokáig elzárkózni az igének pergőtűzként reáhulló tömege elől: előbb-utóbb hatalmába keríti, majd térdre kényszeríti.

Az evangelizáció erősebb kapcsolatot teremt az egymást követő igéket boncolgató és az azokat hallgató lélek közt: az igék egyre személyesebben kezdenek szólni hozzá. Ez az evangelizációnak, személyesebb természetű igehirdetésében is kifejezésre jut. A gyülekezeti igehirdetőkhez való viszonyunk – már csak a megszokottság révén is – ritkábban tud úgy megragadni, hatalmába keríteni minket, mint egy talán először hallgatott evangelizátor ajkáról napról-napra felénk hangzó igék.

Az evangelizációban az ige hangja egyre hívogatóbbá válik számunkra. Arra kér, arra buzdít, arra sürget minket, hogy adjunk át súlyosan megterhelt szívünket Urunknak. A szokásos igehirdetés is hívogat, de szava ritkán üt minket úgy szíven, meg könnyebben le is pereg arról. Az evangelizáció hívogatása egyre erőteljesebben és szinte addig ostromolja szívünket, míg meg nem töri, be nem veszi.

Az evangelizációban az egyre jobban személyes jellegűvé váló bizonyágtételek egész sora is sokkal erőteljesebben megragad minket, mint az idehirdetésnek inkább másokkal kapcsolatos, kevésbé személyes jellegű és ritkább bizonyágtételei. Többször ezek is megragadnak minket, de távolról sem olyan ellenállhatatlan erővel.

Hogyan evangelizáljunk? Ennek nincsenek, de nem is lehetnek szabályai: inkább az evangelizálók személyisége, az evangelizáció körülményei, alanyai szerint vannak egymástól többé-kevésbé eltérő módjai. Az alábbiakban az evangelizációnak azt a módját kívánom vázolni, amelyet ilyen szolgálataim során a legmegfelelőbbnek éreztem. Természetesen ehhez több evangelizáló társam tapasztalatai is szolgáltattak irányelveket.

Mindenekelőtt hangsúlyozni kívánom, mennyire kívánatos, de úgy is mondhatnám, mennyire elengedhetetlen, hogy imádkozó lelkek készítsék elő és hordozzák az evangelizációt egész végbemenetele idején. Vajha ezt – mint áldozati szokást – gyülekezetünk igehirdetőjének szolgálataival kapcsolatban is gyakorolnánk...

Azt is hangsúlyozni kívánom, hogy összes evangelizáció szolgálatainkat a lehető legegyszerűbb szavakkal végezzük. Nem gyönyörködtetni, még csak nem is meghatni, hanem inkább meggyőzni akarjuk hallgatóinkat egyfelől bűnös voltuk felől, másfelől arról, hogy a maguk erejével semmiképpen sem tudnak megszabadulni bűneiktől, de erre nincs is szükség, mert Krisztus mindannyiunk bűneiért eleget tett a Golgotha keresztyén. Mutassunk rá, milyen öröm és boldogság vár a Krisztussal kapcsolatba kerülő lélekre. Mutassunk rá arra, hogy keresztyén életünk ott kezdődik, amikor megérezzük bűnös voltunkat, ott folytatódik, amikor meglátjuk Krisztus golgothai keresztyénjét és az örök élet elnyerésével fejeződik be.

Minden evangelizációban erőteljesen hangsúlyoznunk kell ezzel a három igazsággal kapcsolatban Isten igéjének megalkuvást nem ismerő kijelentéseit. Ha valamelyik bibliai részben megtaláljuk ezt a hármát, abból egymagából összeválogathatjuk evangelizáló sorozatunk alapigéit, de azt is tehetjük, hogy a Biblia különböző igéi alapján tárgyaljuk ezeket, egy-egy vezérgondolat köré csoportosítva.

Kívánatos, hogy az evangelizáció lehetőleg nyolc napig tartson. A legtöbb léleknél szükség van ennyi időre, hogy rá tudja magát szánni az átadásra. Jó, ha vasárnap délelőtti istentisztelettel kezdjük és a következő vasárnap estéjén tartott

záró összejövettel végezzük be. A hétköznapi reggeli órákban tartsunk rövid áhítatot igehirdetéssel és nyilvános imádkozással. Nagyon kívánatos, hogy hangozzanak el ennek során imádságok a nap-nap után végzendő szolgálatokért. Az első vasárnap estén nagyon jó, ha az ige hatalmáról és a Bibliáról beszélünk. A hétköznapi estén folytassuk evangelizáló sorozatunkat. A befejező imádság után buzdítsuk a gyülekezetet, hogy ne távozzék, hanem maradjon együtt, és akiket Isten lelke indít, imádkozzanak röviden az elhangzott evangelizáció gondolataival kapcsolatban. Az utolsó hétköznapi estén adjunk alkalmat az „átadás”-ra és pedig akár egyenként elmondott rövid imádsággal, akár az evangelizátor előmondásával – közös imádsággal az Úrasztalánál. Fontosnak tartjuk, hogy ezek az átadások ne a helyünkön való egyszerű felállással, még kevésbé csak kézfelemeléssel, hanem az úrasztalához kimenve, imádsággal történjenek. Szívünk komoly átadása megkívánja, legyen bennünk annyi bátorság, hogy helyünkről fölállva, az egész gyülekezet szeme láttára kimenjünk az Úrasztala mellé és bizonyosságot tegyünk ott arról, hogy Jézus Krisztust Urunknak, személyes Megváltónknak ismerjük el és Neki kívánjuk átadni életünket. Egy ilyen átadáson résztvevő, szomszédos gyülekezetbeli lelkipásztor barátom őszintén bevallotta, hogy eddig ellene volt az átadás ilyen módjának, de most, hogy látta, milyen öntudatosan és milyen bátran ment ki az Úrasztalához a másik szomszédos gyülekezet kurátora is, érzi, hogy a Krisztus mellett való bátor kiállás valóban nagydolog. Ez meggyőzte őt is tévedéséről. Szükséges, hogy a hét folyamán külön összejöveteleket tartsunk az ifjak, a leányok, a férfiak, az asszonyok számára. Ha akad alkalmas női vezető, rendkívül áldott összejöveteleket lehet tartani mindennap nők számára. Sok áldás származik az evangelizátorral tartott személyes lelki beszélgetésekből is. Ezekben bőséges alkalom nyílik arra, hogy a „lelki fedezékek” (predestináció stb. emlegetése) mögé bűvőket kivezessük onnan és rámutassunk Istennel rendezetlen életük „igazi oká”-ra... A második vasárnap délelőtti evangelizáló istentiszteletet kövesse közös úrvacsoravétel. Ritkán fornak össze a lelkek annyira, mint így: evangelizáció végén. A záró összejöveten rövid igehirdetésben mutassunk rá a Krisztussal

találkozásunkról való bizonytalanságtételünk föltétlenül szükséges voltára. Ezután hangozzanak el egyéni bizonyágtételek és történjenek lehetőleg újabb átadások.

Evangelizáló szolgálataimmal kapcsolatos emlékeim. Hatvannégy, nagyjából nyolcnapos evangelizáló szolgálattal kapcsolatban sok feledhetetlen emlék él lelkemben. Hadd említsek meg ezek közül néhányat.

Szerettem olyan gyülekezetekben szolgálni, amelyek nem nyitották még meg ajtóikat ilyen szolgálatok számára. A Lélek „első aratása” sokfelé megragadja a gyülekezetek lelkét. Sokfelé hagyta meg ezekben az „első szeretet” megnyilatkozásának csodálatos emlékeit és tette előttünk újból kívánatosá az evangelizációt. Az az evangelizáció áldásos hatásának a legékesebb bizonyága, ha a hívek vágyódnak újból az ige csodálatos „pergőtüze” után.

Sokfelé tapasztaltam, mennyire megragadják testvéreim lelkét személyes bizonyágtételeim. Azt is érezhettem, hogy az ilyen bizonyágtételek sokkal mélyebb nyomokat hagynak a lelkekben, mint egyéb illusztrációk vagy történetek elmondása. Ez érthető is. Minket is sokkal jobban megragadnak azok a bizonyágtételek, amelyeket olyanoktól hallunk, akik nem mások, hanem saját gyarlóságaiukról, bűneikről és az azoktól való csodálatos megszabadulásról beszélnek nekünk, akiknek a szemét könnyek fátyolozzák be gyászos emlékü visszaemlékezéseik elmondása közben, akik örömtől sugárzó arccal beszélnek nekünk halálos veszedelmekből való feledhetetlen megszabadulásaikról.

Az is örökké emlékezetemben marad, mennyire félt egyik-másik lelkészársam híveinek, különösen férfiaknak hangos imádkozásától. Többen kértek, mellőzzem ezt. Ebben az egyben nem tudtam sohasem engedni. Az egyik legnagyobb dunántúli gyülekezet lekipásztora is kért erre. Nála sem engedtem. A nyilvános imádságok során harmadik vagy negyedik este egyszer hátratekintek az Úrasztalától. Ott látom barátomat a Mózes-szék hátsó lapjához borulva sírni. Bevallotta, annyira megrendítették híveinek imádságai, hogy kicsordultak a könnyei. Ugyanott nemsokára az én szemem is befátyolosodtak: egyszerre megszólalt a hatalmas templom végén egy síró női hang. Délelőtt még fölkeresett és elpanaszolta: úgy összetörte a sok csapás, hogy már imádkozni sem tud.

Imádkoztam vele, hogy Isten Szentlelke nyissa meg szívét újból imádkozásra. Még aznap este megnyitotta, méghozzá a legnehezebb helyen a templomi gyülekezet előtt. Más gyülekezetben is megtörtént ez, pedig csak egy nagy tó partján, az egyik százados fa törzsénél tudtam vele megállni és imádkozni. Ennek a szintén kiszikkadt lelkű nőnek a szívéből is felszakadt az imádság még aznap este. Egy másik gyülekezet magasabb tisztet betöltő lelkipásztora azt mondta: meg fogom látni, hívei nem fognak imádkozni. Csak az első este volt így. Azután egy-két napig csak a nők szívéből csordult ki az imádság. Azt mondta: a férfiak nem fogják követni a nőket. De azok szívéből is feltört az imádság. Egy másik gyülekezetben ugyanígy volt. Mikor a nők után a férfiak szíve is megmozdult, azt monda a lelkipásztor barátom: de a kurátora nem fog imádkozni. A legutolsó este vége felé ennek a lelkéből is feltört az imádság. Erre az ősz lelkipásztor ajkát is elhagyta az imádság. Ez volt az utolsó imádsága abban a gyülekezetben, ahol évtizedekig szolgált: másnap reggel érkezett nyugdíjba menetele napja...

A Lélek számára nincs olyan gát, amit át ne tudna törni isteni ereje... Egyik nagytemplom püspöke, amikor estéken át hallgatta már a csodálatos imádságokat, azt mondta nekem: „Nem tudtuk, hogy híveink így tudnak imádkozni...”

Sok drága emlékem fűződik evangelizáló szolgálataimhoz. Csak néhányat említek; a 30 fokos hidegben a hódmezővásárhelyi ótemplomit, a pápai elsőt, az ózdi gyári munkások körében végzett két evangelizációt, a családjunk ősi fészkében, Konyáron végzett evangelizációm, az annak szomszédságában, Derecskén végzettet, a kenderesit, ahol mindössze egyszer szolgálhattam, Isten mégis elvégezte azt, amiért nyolc napig kellett volna ott szolgálnom... A mi Istenünk hatalmas Isten!

Nagyon drága emlékek élnek lelkemben egyik-másik szívet Krisztusnak átadó lélekkel kapcsolatban. Egy római katolikus cigányasszonyt is elhozott a kíváncsiság a templomba. Úgy megragadta az ige mindjárt az első alkalommal, hogy hamarosan áttért egyházunkra, csakhogy ő is velünk úrvacsorázhassék. Öreg fejjel megtanult olvasni, csakhogy olvashassa a Bibliát, amit asszonytársai ajándékoztak neki. Az ugyanazoktól kapott fekete ruhájában a következő évben

mindennap eljárt a szomszéd gyülekezet evangelizációjára és ott már velünk úrvacsorázott. Az Úrasztalához kiálló és szívét Krisztusnak átadó kultúratanácsosnőt sem felejtettem el. Az ugyanezt megtevő vármegyei főjegyzőt, a vármegyei főügyészt, a zeneművészeti főiskolai professzort sem feledhetem el. De nem felejtettem el azokat a rabokat sem, akikkel evangelizáció szolgálataim során kecskeméti, miskolci börtönökben beszélgettem, meg a Csillagbörtönben volt rabokat sem, akiknek prédikáltam. Még valakiről nem feledkezhetem el. Arról az evangélikus lelkész barátomról, aki végig hallgatta egyik evangelizáló sorozatomat. Nekem nem árult el semmit abból milyen csodálatos munkát végzett ez alatt az idő alatt szívében a Szentlélek Úristen. Csak később tudtam meg, megbékélt egyik egyházi fölöttesével, akinek közismert haragosa volt, és meghívta gyülekezetébe evangelizálni...

Fogyatékos lenne emlékeim felsorolása, ha nem emlékeznék meg arról, hogy rajtam magamon is megéreztek többször idehaza, amikor nagyon áldott evangelizáló szolgálatot végeztem előzőleg... De még így is vannak áldások, amelyekről én magam is csak „odafenn” szerezhetek majd Isten kegyelméből tudomást...

Világszerte folyó evangelizáló szolgálatok. Külföldi hittestvéreink már hosszabb idő óta evangelizálnak egyfelől a pogány világ fiainak Krisztus világosságára való elvezetése, másfelől gyülekezeteik életének időnként való megelevenítése, erőteljesebbé tétele érdekében. Míg a világ evangéliumi egyházainak testéről is nagy tömegek szakadnak le erre is, arra is, Isten valóban a kövekből is támasztott magának fiaikat. Ma is bebizonyosodik Krisztus szavának igazsága: „Ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani” (Lk 19,40).

Ne féltsük mi Krisztus egyházát! Azok a hírek, amelyek a világnak hol egyik, hol másik részéből beszivárognak hozzánk ma is evangéliumi egyházak missziói tevékenységével kapcsolatban meggyőznek minket afelől, hogy Krisztus egyháza ma is terjed csodálatosan. Krisztus, Ki szent ígérete szerint a világ végezetéig köztünk marad, ma is végzi csodálatos tömeggyógyító csodáit, hol erre, hol arra. Ezek is egész sereg pogányt vonzanak Krisztus táborába még a mohamedán

világból is, amellyel szemben olyan tehetetlen volt Krisztus egyháza hosszú időn át. Sőt még azok országában is csodálatos erővel terjed az evangéliumi hit követőinek serege, akik arra szomorú feladatra próbálnak vállalkozni, hogy Isten és egyszülött Fiát: az Úr Jézus Krisztust kitépják az emberiség száz és százmillióinak lelkéből.

Még néhány szavam lenne azokhoz, akik kezükbe veszik ezeket az utólag papírra vetett evangelizáló sorozatokat. Ezek vezérszavait vetettem annak idején papírra. Amikor egy sorozatot több helyütt elmondottam, kialakult lelkemben a legmegfelelőbbnek mutatózó forma. Azután vettem ezeket kissé részletesebben papírra.

Imádkozom azokért, akik mint kereső lelkek – lelki életük megerősítésének vágyától indítva – olvassák ezeket és ezek fölött elgondolkoznak, el-csendesednek. Vajha Isten Szentlelke arra indítaná őket, hogy más kereső lelkekkel is beszéljessenek ezekről, másoknak is adják kezébe ezeket. Meglátják, annál több ilyen lélekkel beszélgetnek ezekről és minél többnek adják tovább, annál több marad belőlük bennük és annál csodálatosabban elvégzi a Szentlélek bennük is a maga isteni munkáját...

Imádkozom azokért, akik mint lelkészek veszik kezükbe. Vajha ne arra gondolnának, hogy ők is elmondják azokat. Ezek nem ebből a célból látnak napvilágot: inkább gondolatokat szeretnének bennük is ébreszteni... Az ezekben szereplő személyes vallomások nem igen alkalmasak arra, hogy mások is elmondják azokat. Egészen más hatása van annak, ha valaki a saját életéből tár föl valamit és beszél arról, milyen munkát végzett benne az isteni kegyelem, mintha olyan valaki mondja el, aki nem tapasztalta meg ezeket.

Sem a kereső lelkek, sem a lelkészek ne elégedjenek meg ilyen evangelizáló sorozatok elolvasásával, hanem buzgó imádságban keressenek olyan lelki közösséget, amelyben önmaguk átmehetnek csodálatos lelki átalakuláson, amikor ők is igazán megismerik önmagukat, ők is meglátják a maga isteni felségében Krisztust a golgothai kereszten, az ő lelküket is betölti az a csodálatos békesség, amely már ideleln boldog örökrészük lett (480. ének).

Amikor Svájc égbenyúló bércei szomszédságában első ízben vettem részt

ilyen lelki közösségben, szinte egyik ámulatból a másikba estem, amikor láttam, mint válik több száz lélek, kik súlyos lelki terhek alatt roskadozva jönnek oda, egy hét leforgása alatt ebben a légkörben Krisztus foglyaivá, igazán szabadokká és miként lettek Krisztus boldog bizonyságtevőivé.

A tanítványaitól búcsúzó Krisztus a búcsúzás legutolsó és legdrágább percében azt mondja nekik: „Nem a ti dolgotok tudni az időket, vagy alkalmakat, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett, hanem vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok és lesztek nékem tanúim... a földnek mind végső határáig” (Csel 1,7-8).

Krisztus ma is ezt várja tőlünk!

Tahi, 1950.

Dr. Kováts J. István